

«Πατρικές Παραινέσεις» Γέροντος Γερμανού Σταυροβουνιώτου (1906-1982)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#)

* Φρόντιζε, όσο το δυνατόν, ο νους σου να 'ναι καθαρός από ρυπαρούς και πονηρούς λογισμούς. Να βλέπης την κτίση και να δοξάζης τον Θεό, όπου από το χώμα έπλασε τα πάντα τόσο ωραία! Και, αντί να βλάπτεσαι από τη θεωρία των όντων, να χαίρεσαι και να δοξάζης τον Θεό, που τα έπλασε όλα με τόση αρμονία, και τα διοικεί με τόση σοφία.

* Δεν το γνωρίζεις ότι η πολυπυνία δεν ωφελεί; Γεννά την ακηδία, γεννά και πειρασμούς, κυρίως σαρκικούς.

* Πρέπει, παιδί μου, να χρησιμοποιήσ και κάποιες ειδικές καλές σκέψεις, ή μάλλον να τις μεταχειρίζεσαι κατάλληλα, ώστε ν' αποδιώκης την ασθένεια της ψυχής σου. Όταν δηλαδή σου έλθη αισχρός λογισμός, εσύ να αντιτάσσης τα εναντία σ' αυτόν και να φέρνης στον νου σου καλούς, δηλαδή ταπεινούς και άγιους λογισμούς.

* Αν έλθη στον λογισμό σου όμορφο πρόσωπο, και έρθουν μαζί αμαρτωλοί λογισμοί, τότε νοερώς να αφαιρήσ τα ωραία χαρακτηριστικά εκείνου του προσώπου, τα μάτια, τα χείλη κ.λπ., ώστε στη διάνοιά σου να απομένη ένα άσχημο κομμάτι σάρκας. Διευκολύνεις έτσι τον εαυτό σου να διώξη τον αμαρτωλό λογισμό. Θα πης: «Να τι αγαπούσες! Ένα κομμάτι άσχημη σάρκα. Ένα άμορφο

πράγμα, που όταν πεθάνη και μπη στον τάφο, θα λειώση και θα καταντήση ακόμη πιο άσχημο και πιο αποκρουστικό». Με τον τρόπο τούτο πείθεται ο λογισμός να μη πειράζει τον άνθρωπο με τα βλεπόμενα. Πείθεσαι ότι αυτό, που αγάπησες εμπαθώς, δεν είναι τίποτε άλλο από φλέγματα, αίματα και ακαθαρσίες. Και έτσι μπορείς και εκδιώκεις τον σαρκικό λογισμό, όπως, χρησιμοποιώντας ένα καρφί, βγάζεις άλλο καρφί. Δηλαδή με τον ένα λογισμό, τον καλό, εκδιώκεται και εκβάλλεται ο άλλος λογισμός, ο κακός.

* Η εγκράτεια από τα σαρκικά πάθη είναι η φυσική κατάσταση, ενώ αντίθετα η πτώση στις σαρκικές αμαρτίες είναι στην πραγματικότητα κάτι το αφύσικο. Σήμερα όμως έχει τόσο πολύ παραπλανηθή ο κόσμος, ώστε θεωρεί το φως σαν σκότος και το σκότος σαν φως. Χαρακτηρίζει τους εγκρατείς και σώφρονες 'καθυστερημένους' και 'οπισθοδρομικούς', ενώ αυτούς, που κυλίνουν στο βούρκο των σαρκικών ηδονών, τους θεωρεί... προοδευτικούς! Τους θαυμάζει και τους εκθειάζει! Ήλθε η εποχή, που αναφέρει ο Μέγας Αντώνιος, ότι θα βλέπουν αυτοί, που είναι άφρονες, εκείνους, που σωφρονούν, και θα τους θεωρούν σαν παράφρονες, μη μπορώντας να διακρίνουν ότι στην πραγματικότητα παράφρονες είναι οι ίδιοι!

* Οι φιλήδονοι καταντούν και αιρετικοί!

* Γράφει ο Απόστολος Παύλος «Τούτο γαρ εστι θέλημα του Θεού, ο αγιασμός υμών, απέχεσθαι υμάς από της πορνείας» (Α' Θεσ. 4, 3). Ο αγιασμός του κάθε ανθρώπου είναι αναπόσπαστα συνδεδεμένος με την αποφυγή των σαρκικών πτώσεων. Και συνεχίζει. «ειδέναι έκαστον υμών το εαυτού σκεύος κτάσθαι εν αγιασμώ και τιμή, μη εν πάθει επιθυμίας καθάπερ και τα έθνη, τα μη ειδότα τον Θεόν» (Α' Θεσ. 4, 4-5). Ως Χριστιανοί, έχουμε υποχρέωση να διατηρούμε το σώμα μας αγιασμένο και τιμημένο, διότι η υποδούλωση στις σαρκικές επιθυμίες και ηδονές είναι χαρακτηριστικό όχι των Χριστιανών, αλλά των ειδωλολατρών, που δεν γνωρίζουν τον Αληθινό Θεό.

* «Οίδαμεν ότι όταν φανερωθή (ο Χριστός, κατά τη Δευτέρα Του Παρουσία), όμοιοι αυτώ εσόμεθα, ότι οψόμεθα Αυτόν καθώς εστι. και πας ο έχων την ελπίδα ταύτην επ' αυτώ αγνίζει εαυτόν, καθώς εκείνος αγνός εστι» (Α' Ιω. 3, 2-3). Με τη Δευτέρα Του Παρουσία ο Χριστός δεν μας χαρίζει υλικά κέρδη, αλλά κάτι, που είναι ασύγκριτα ανώτερο: Τη θέα του Προσώπου Του! Δεν θα το πετύχουμε όμως αυτό, αν δεν αγωνιζώμαστε στην παρούσα ζωή για την αγνότητα και τη σωφροσύνη, έχοντας ύψιστο πρότυπο τον Κύριό μας, ο Οποίος είναι ο κατεξοχήν Αγνός και Σώφρων!

* Κανένας άνθρωπος, είτε άνδρας, είτε γυναίκα, ποτέ του δεν μετάνοιωσε που,

τηρώντας την εντολή του Χριστού, διατήρησε τον εαυτό του σε σωφροσύνη και παρθενία μέχρι την ημέρα του γάμου του, και στη συνέχεια, σε σωφροσύνη και πιστότητα στον (ή στη) νόμιμο σύζυγό του μέσα στον γάμο του. Έχουν οπωσδήποτε πλούσια την ευλογία του Θεού όσοι τηρούν αυτά! Αντίθετα, εκείνοι, που δεν τα τηρούν αυτά, πολύ ζημιώνονται.

* Αυτό, που λέγεται «γενετήσιο ένστικτο», δόθηκε από τον Θεό για ένα σπουδαίο σκοπό, και είναι συνδεδεμένο με ένα «δόλωμα». Ο σπουδαίος αυτός σκοπός είναι η διαιώνιση του ανθρωπίνου γένους, πράγμα που κάνει τον άνθρωπο συνδημιουργό του Θεού, και το «δόλωμα» είναι η ηδονή. Όταν αυτά βαδίζουν μαζί μέσα στον ευλογημένο από την Εκκλησία Γάμο, τότε ο Γάμος προχωρεί μέσα στο θέλημα του Θεού. Αντίθετα, όταν σκόπιμα και εγωιστικά αυτά διαχωρίζονται, τότε η ηδονή καταντά αυτοσκοπός, κι ο αληθινός σκοπός ακυρώνεται. Αυτό αποτελεί μία αφύσικη κατάσταση! Είναι ανατροπή της ζωής, που ο Θεός έθεσε, και συνιστά θανάσιμο αμάρτημα. Για ένα τέτοιο αμάρτημα τιμώρησε ο Θεός παραδειγματικά και τον Αυνάν (βλ. Γεν. 38, 1-10).

* Τις παρά φύσιν παρεκτροπές των Σοδομιτών και Γομορριτών ο Θεός τις τιμώρησε με ένα «παρά φύσιν» τρόπο: Με βροχή δηλαδή όχι από νερό, αλλά από φωτιά κι από θειάφι!

* Τα σαρκικά αμαρτήματα είναι αποκλειστικό θλιβερό γνώρισμα του ανθρώπου της αποστασίας. Όταν ο άνθρωπος πέφτη σε τέτοιες αμαρτίες, καταντά χειρότερος κι από τα ζώα!

* Το σώμα μας είναι «ναός του Θεού» (πρβλ. Α' Κορ. 6, 19). Γι' αυτό, όταν το παραδίδουμε στις σαρκικές αμαρτίες, βεβηλώνουμε αυτό τον ζωντανό ναό. Και είναι γραμμένο ότι «ει τις τον ναόν του Θεού φθείρει, φθερεί τούτον ο Θεός. ο γαρ ναός του Θεού άγιός εστιν, οίτινές εστε υμείς» (Α' Κορ. 3, 17).

* Αυτός, που αγωνίζεται να είναι αγνός, αποφεύγοντας κάθε είδους πορνεία και ασέλγεια, προγεύεται ήδη από τώρα την αφθαρσία της μέλλουσας Ανάστασης! Γι' αυτό τον λόγο και τα λείψανα των οσίων ευωδιάζουν!

* Η φιληδονία και η φιλοσαρκία ψυχραίνουν και εξαφανίζουν την αγάπη στον Θεό.

* Παλαιότερα οι άνθρωποι αισθάνονταν ντροπή, όταν έπεφταν σε σαρκικά αμαρτήματα. Σήμερα δυστυχώς τα αμαρτήματα αυτά διαπράττονται αδιάντροπα. Και, με τον κατήφορο που πήραμε, θα έλθη καιρός, που όχι μόνο δεν θα θεωρούνται πια αμαρτήματα, αλλά και θα... επαινούνται! Ουαί και αλίμονον, όταν θα φθάση η κοινωνία μας σ' εκείνο το σημείο!

* * *

«Ουσιαστικό θεμέλιο για τον κατά Χριστόν Γάμο αποτελεί η παρθενία και των δύο συζύγων μέχρι και την ημέρα του Γάμου τους. Κατά το Μυστήριο του Γάμου η Εκκλησία στεφανώνει τους νυμφευομένους, για να επιβραβεύσει την αγνότητα και παρθενία, που προϋποτίθεται ότι διαφύλαξαν και οι δύο μέχρι εκείνη την ιερή στιγμή, που τελείται το Μυστήριο. Η συνήθεια, που δυστυχέστατα επικρατεί στις μέρες μας, να συζούν δηλαδή οι αρραβωνιασμένοι, σαν να 'ναι παντρεμένοι, είναι χριστιανικώς τελείως απαράδεκτη. Τεράστια ευθύνη φέρουν γι' αυτό το αμάρτημα και οι γονείς όταν, όχι δεν διαπαιδαγώγησαν, καθώς θα έπρεπε, τα παιδιά τους από νωρίς, αλλά και δυστυχώς ανέχονται, ή και προτρέπουν σ' αυτή την ανίερη συμβίωση κάτω από τη στέγη του δικού τους σπιτιού. Έτσι όμως γίνονται και αυτοί συνυπεύθυνοι και συμμετοχοί στο αμάρτημα της πορνείας».

(Από τις «Πατρικές Παραινέσεις» του μακαριστού Γέροντος Γερμανού Σταυροβουνιώτου).

Πηγή: impantokratoros.gr